

მშენებელი

№ 8

1917

მინდარხი. პასუხი მეგობარს — ქაქიჩ ტაბუკულაძის ძირელი. პატარა ფელეტონი — როკოკო. შაქები და პაროდები — თარაში. ვედრება ფოთელი მოქალაქესა — ზედაძე. დეპრესიები. საბადროვო სტუდენტური მიწვრთვა — მ. ერთი დღიურიდან — ზუნაგი. ცხრავს ხვთი

ჯამახენა — დია. მკვებრა — ხ. გარდოშვილი ინტერ-ნაციონალური აღმზრდელთა — ძამია. წერილები რედაქციის მიმართ. მარქსისტული მელანი. ფურცლის-ტოლი. შოშის იდილი. დასჯილი.

„ლიბერტი ჯამმა გამოიგონა ახალი მელანი სოსანის ფერისა“ (გაზეთებიდან).
ხველა თავისას გიოლა...

გარ. ლაღიძე. ახირებულია ამ ხალხის საქმე! ერთმა გამოიგონა ლურჯი, მეორემ სოსანის ფერი... ყვეთელ მელანზე აღარავინ ზრუნავს, თითქო ჩემი გაზეთი არც არსებობდეს ქვეყანაზე შედიკაძე. მშენებლის ჩვენ ვიგონებთ, მეგობარო. ყვეთელი იქნება და „სპირიტუალი“ ექვეყნა.

კანსუხი მემოზბარს

სიამით მოხაგონარო და ტკბილათ დასაბერებელთ ძვირფასო ძმავო

ბ ბ კ მ!

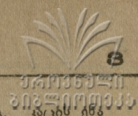
ისე ვაანათლოს უფალმა შენი სული და გაახაროს შენი გული, როგორი სინათლე და სიხარულიც შენმა წერილმა ჩემს ოჯახში შემოიტანა. ნეტავი რას ეამბობი.. განა მარტო ჩემს ოჯახში? აბა სადაურთა! ყველა ჩვენი მეზობლები და ნაცნობები ცაშე აიყვანა შენმა წერილმა, საყვარელო ძმავო ბეკო. მე შეგონია, ორი გირვანქა შაქარი ვერ შეიტანდა ჩვენს გულში იმდენ სიტკბოსა და სიხარულს, რაიც მოგვანიჭა შენმა ერთმა წერილმა.

„ტკბილი სიტყვა გულში ჩადის,
ტკბილ საქმელებს კუბში ვყრიით,
კაცის ხასიათმა იცის
ვის რა მოსწონს ამა ორში“.

ასე დაუწერია ჩვენი ზურაბა ზურგიელიძის ბიჭს, სოლომონას და ძალიან მეტაშენია შენმა გაზრდამ. მართლაც, შაქარს შევამ, აღარ დაგაჩდება, ტკბილი სიტყვა ისე ჩაგაჯდება კისერში, რაიარც სოფლის მეექსზე და ვერ მოიშორებ. საქმელი რაა... რომ არ მოგშორდეს დროზე, არც ვარგა.

კაცი გამეღლია სოფელში, ბეკო ჩემო, კაცი და ქეუა ჩახედული კაცი ხომ უწინაც სანთლით საძებარი იყო. ჩახედული კაცის ხელში კი, ჩემო ბეკო, ყველაფერი გასაგები და მისახვედრია. ჩემი დედაბერი კინაღამ ატირდა, როცა შენს წერილში შენ ჩვენ ჰაკს შეხებ. ყმაწვილო, მე იგი ჯახბოკა ისე, ჩვენი ვასაქირის ასანუსხავით მოვიხსენიე და რა ვიცი, თუ მას ამდენი შნიშენელობა და საფუძველი ჰქონდა! მარა როცა შენ მკირე ხნით შეჩერდი მასზე და გაგვიმარტე რაშია საქმე, ახლა ყველამ ვაიგო საქმის ვითარება. ბარემ ვავაათ-ვით მისი ისტორია. ვეზდის პრისუსტივამ ჯერ მოიწონა, მარა მერე წინა მარცხენა ფეხის მუხლის თევში რალაც 25 მანეთიანის სიფართე დამწეარი ტყავი ამუხდა, დაბრაქეს და დამბზრუნეს. ავთამყოფი ან მე რალათ მინდოდა და ერთ წითელ ბილეთთან მებარგე ბიჭს მივიყიდე ოცდა ათ თუმნათ. ის ბიჭი საცხა სარაყამიშიდან ბარგს აზიღვიებდა ჯარიზა და მეორე მგზავრობაზე ქე შემოაკვდა თურმე ერთ პრაპორშიკს. ასე გათავდა იმისი ტანჯული ცხოვრება ჩემო ბეკო.

ჩვენი დათიეს ბიჭი, ყარაჰანა, კი გეხსომება. შეგონია ისტორიკული კაცია. ამ თორბეტი წლის წინათ გლახუნა ჩხაპუტაიშვილს სახლი რომ დაუწვა და შიგ გამოხრუჟა საწყალი დედაბერი აღათი. მაშინ ხალხმა გაასამართლა და გაძევება მიუსაჯა. იმის უწინაც მას არა ერთი და ორი სიგლაზე უწინია. იგი არ იყო თემურაზა კიტრამის ძროხას მტრობით კული რომ მიპტარა; ახლა ქვეყანამ იცის აგი. ფილიპე მწყერაძის საგანგებო მწევარს თურმე იმან გადასახა მდულარე და გაფუჟქა ისე საშინლათ. მანვე მოჰპარა ერემია ჩალოძეს მისი გავა-რდნილი თოხარკი ცხენი, აფხაზეთში უნდოდა გაეყვანა და როცა გზაში წამოეწიენ სად-

დაც ხრამში გადასჩეხა და დაამტვრია. რომელი ერთი გაგახსენო, ჩემო ბეკო, კაცს ენა ვერ იტყვის იმფერ სიიფეს მას რომ წილი არ ედოს შიგ. შეიდიოდ წლის წინეთაც შეუყენა სოფელმა პრივაფორი, მარა სტრაჟნიკათ შესვლა მოახერხა და იმას აბრლებდენ დავით ბრიკაძის მოკვლას.

ახლა არ იკითხავ, ჩემო ბეკო, რისთვის მოგიყვევი ამ ისტორიას? იმისთვის ჩემო ძმაო, რომ ორი-სამი წლის უნახავი ყარაშანა ისევ ჩენს სოფელს დაუბრუნდა, მარა იგი უკვე ყარაშან დათიფვიჩია. საცხა თივის ყიდვა ჰქონია აღებულები და მილიონის ფული უშონია. მთელი სოფელი ახლა იმაზე ლაბარაკობს. სოფლის კლასს 60 მანეთი შესწირა. საყდარს ერთი სასანთლე უყიდა 100 მანათიანი; ჩენს ბიბლიოტეკას გახეთი „მეგობარი“ გამუშუწრა და კიდევ რა ვიცი რა. ერთ ნახატებიან ჟურნალში დახატულიც კი იყო! ქვეშ ეწერია: „ცნობილი ქართველი ქველმოქმედი და საზოგადო მოღვაწეაწნაური ყარაშან დათახ ძე ნაკარაძე“. ასე გაყვოდა, ძმაო, აი ბიჭი სულ რაღაც წელიწად ნახევარში.

მარა განა მარტო ყარაშანას ეწია ასეთი ბედი? ახლა შონის დროია ჩემო ბეკო და შააქეს ყველას, ვისაც წადება შეუძლია. ნეტავი შენ თუ შოულობ რამეს, ჩემო ბეკო; რამე იჯარას რავე ვერ გადაეყარე შე ოჯახ აშენებულო. ქვეყნის ქუა შენ გაქ და აქ იმფერი ხალხი მდიდრდება, რომ ორ ბატს არაეინ მიაბარებს.

ასე და ამა პირსა ზედა ქვეყნისასა, ჩემო საყვარელო და მარად ეამს მოსაგონარო ბეკო! მეც კი ვატყობ დიდი ამბები რომ ხდება. ისე ვავიღა ეს ყველიერიც რომ „მტყობა“ არ მინახავს. დღეს, ე. ო. როკა ამ ბარათს გწერ „შავი ორშაბათია“, ანუ როგორც მოგვხსენება, „შაშენობა“ დღეა. საღადა ძველი დრო ჩემო ძვირფასო! გახსოვს ყენობა დღეს რა ამბავი ჰქონდა ჩენს სოფელს? დათაი მოზვერადეს რომ მოვრთავადით ყენით და დიდის ზემით გამოვიყვანდით ოტლოპუზის ვაღმა დიდ მინდორზე. კაკლის ხის ქვეშ რომ დაუდგამდით ტახტს და იმართებოდა ჭიდაობა. ეპ, რამდენი ტკბილი მოგონებაა, ბეკო ჩემო, ჩენი ახალგაზრდობის არქივიში!

ახლა ისე ვამუწავდა ქართველ და თურქ ნაციონალისტთა შორის დამოკიდებულება. რომ „ყენობა“ და „ბერიკაობა“ კი არა, ვგონებ უფრო ახლო დროინდელი ტკბილ მოსაგონარი დაიფიყონ. მე დარწმუნებული ვარ, რომ შენ ამ ჩემ წერილში სულ სხვა რამეს დაინახავ, როგორც უფრო ჩახედული კაცი, მაგრამ რა ვქნა; გული მიმიწევს ყველაფერზე ისე გელაპარაკო, რადარც მე შესმის და ქედალდი რომ დაიტყვედეს, მგონი ვეღარც გავათავებდებ წერას. ვინ იცის როდის მოახსწრებს ღმერთი შენი სახასუხო წერილის წაკითხვას. ქვეყნის საქმე კისერზე გაწევს და როგორ მომიბრუნდება ენა ვისაყვედურო პასუხის დაგვიანება.

ბევრი გვასამოგნა, ბეკო ჩემო, შენი წერილის იმ ადგილმაც, სადაც წერილების მიღლებ-მოღებზე იწერები. მართლაც ასეე შენმა მზემ... ყოველთვის ეწერა ჩენს წერილებს... „გადახანჯულიაო“, მაგრამ მე მეგონა ამას ჩემი დედაბერი შეგეოდა. ვფიქრობდი: შეიძლება ეკვი აქვს ჩემს მისდამი ერთგულებაში, (რალა დროს ჩენი ამაზე ლაბარაკია) ან იქნება არ უნდა სამწუხარო მონაწერი ამბით ჩემი მშვიდობიანობა დაარღვიოს და ამიტომ შლის წერილებში ზოგიერთ უსიამოვნო ამბებს მეთქი. ახლა კი საგონებელში ჩავვარდი ბეკო ჩემო, მაშ ვინ მიწევს ასეთ მზრუნველობას რომ არ ვიცი? თუ შენს წერილებსაც ასეთი დღე ადგია, სჩანს ვინმე საერთო მეგობარი გეყოლია. იყავი ყოჩაღათ და დღევრძელობით უკუნიითი უკუნიისადმე.

შენი მოხიყვარულე და მარად შენი ნახვის და შენთან ტკბილათ ხაუბრის მონატრული, შენი ძმა და მეგობარი

ძაძიჩ ტახუკ-ღურღუმისძიქაძე.

კატარა ფელეტონი

წიგლი უმეოსული წიგლიან გასული

მე მერაღნე გეახელი, ვქვიფობდი ძმა ბიკებში,
„ლოთობის“ და თამაღობის პროფესორი იჯდა ჩემში.
და როღესაც ხალხს მოედდა ერთობის და ძმობის მცნება,
მეც ფეხის ხმას ავეღღენე, ამეშალა მეც ოცნება.
დაღდიოღი საქაქანოდ, ქაღაქიღან სოფელშიღა,
და ქვეყანას ვარწმუნებღი: მათი ქიღი მე მეზიღა,
მაგრამ როცა მოვეღინა მცნებას რისხეღა

და იმ მცნების მისწრაფება ჩემში ჩაქრა, მიიღულა,
ცხოვრებაშიც პანღური მქრა მომაცულღს გულზე ლულა.
ღამებაღა სულ სხეღა აზრი, ქეშმარიტი, არა მცღარი,
რომ არ იყო ჩემი საქმე წამების და ვნების ჯვარი.
გაღძვერი და გამოღძვერი, ჯაშუსება ვიწყე ჩუმი.
კუქიც კარგათ გამოღიღღე, ტანთ ჩავიცვი აბრეშუმი.
ან კი უფრო ხელსაყრელი, აბა სხა რა მომეგონა?!

როცა ძაღლი პატრონს ვერ სცნობს, აირევა მონასტერი,
და ერთმანეთს ეკვეთება მოყვრები, თუ მტერსა მტერი;
ამ ღროს ფრთხილი მონაღირე, ბაღეს უგებს იქერს ღლავებს,
(და თვით ქურღი ვეზირები ნაღავღს უხვად იღლიღავებს.)
მეც დაღძრწივარ... ამ ცხოვრებამ გამოაწრთო ჩემი ქკუღი,
ღღეს სუქის მწვადს ვეძაღები, წინეთ მაკღდა მქაღის ყუღა.
აქეთ გაღძვერ, იქით გაღძვერ, გამოღავი ხრიკზე ხრიკი.
და ჰა, გაღხღი ბათუმს იქით, მე ცნობიღი რიადჩიკი.
მუშა მომაცავს მოტყუებით და ცხრა კეცს რომ გაღაძრობ ტყავს,
შემღღე პანღურ ანაკრავი საღაც მინღა იქით ღამყავს;
ფულის ქისა გაიტენა, კიღვე მინღა მეტის შონა;
მეც იუღას მემკვიღრე ვარ, ვერცღლისა და ოქროს მონა...

ქაღაქში, რომ ჩამოღღივარ გაღიღიღი და გამოღიღიღი,
ყვეღა „ზეღმეტ ქკუს“ მიქებს, და გზები მაქეს ყვეღგან ხსნიღი.
აი, ტღზებს რომ უღახით, (მუცელ ღიღა ფეშინებს)
ყოველ ღამე მათთან „კღლებში“ გაღავღივარ ასიანებს.
ქურღობამ და თაღლითობამ მომიმატა შნო და ძაღა;
საღაც შევალ, ყვეღგან მესმის: ბარაქაღა, ბარაქაღა!

და ლამაზი ბანოვანი, მიწის შვილი, ცის შვენება,
 ვით¹თაფლს ბუზი, ქისას ჩემსას ეკვრება და ეტანება.
 სახლებს ვაგებ, ძვირფას სახლებს, თამარ მეფის ჩუქურთმებით;
 ზედ წააწერ: ყოველივე ავაშენე ვირის ყბებით.
 გუნდრუკს ვუკმევ ამ დროებას.. ან რამაც ეს მომავლია.
 მეც იუღას შემკვიდრე ვარ, ვერცხლისა და ოჭროს მონა...

როკოკო.

პაროდები და უარქმები

1. ნიშუში მ. პატრონის წაჩლიდებისა — ბრძოლის კი- რადან.

(„არსუკვე ხლოვო“-ში)

რუსთა ჯარმა დაუტევა პოლონეთის საზღვა-
 რი. ნემცური პრესა უკვე ამზადებს საზოგადოებ-
 რივ აზრს, რათა დამშვიდებით შეხვდნენ ვარშავის
 აღებას.

დატყვევებული

გერმანელნი, რომელნიც ვნახე — საზარელ სანახაო-
 ბას წარმოადგენდნენ. ერთი ტყვე-ოფიცირი კინა-
 ლამ გაგიჟდა. ტიროდა, იფიცებოდა და ხშირათ
 მხოვრებდა:

- საძაგელი ვარ, საძაგელი!.. მოსაკლავი!..
 მაგრამ მოწყალეების დამ ეს ამბავი ექიმს გა-
 დასცა, ექიმი შეუღდა ტყვის დამშვიდებას:
- თავს ნუ იწუხებთ, ნუ აღელდებით; თქვენ
 არაფერი სიხვე არ გიქნიათ და არავითარი საფრთ-
 ხეც არ მოგელისთ.

- მით უარესი! — ღრიალებდა ტყვე — მომკა-
 ლით ბარემ; მომკალით!
- დამშვიდდით: ჩვენში ტყვეებს არ ჰკლავენ.
- მე კი მსურს სიკვდილი! მე არ მინდა სი-
 ცოცხლე! მე საძაგელი ვარ!..

— რას ამბობთ — ამშვიდებდა ექიმი — ტყვეობა
 უბედურობაა, მაგრამ თქვენ ხომ სისამაღლე
 განზრახ არ ჩავიდნიათ.
 — საქმე ისაა რომ ჩავიდინე.. — ამბობდა სა-
 წყალი ტყვე — მე მყავს საცოლე, რომელიც მიყ-
 ვარს და, რომელსაც უყვარვარ.. და მისი ბეჭედი,

რომელიც ჩემს სიცოცხლეში არ უნდა დამეკარგა,
 არა მაქვს ახლა..

- ვინ წაგართვით? — თანაგრძნობით შეჰყით-
 ხა ექიმმა.
- არავინ.. მე თვითონ მოვიხსენი და..
 მივეცი...
- ვის?.. რატომ?..
- დღეს დღით შევენიშნე, რომ თქვენს
 სალდათს პური ჰქონდა და იმას მივეცი — პურის
 ნაქერში.. ოთხი დღე იყო, რომ არაფერი მეჭაბა
 და ვეღარ მოვიტმინე.. საძაგელი როგორ არა ვარ,
 რომ ოთხ დღეს ვერ ავიტანე ტყვეობა?.. მხო-
 ლოდ ოთხი დღეა დამიჭირეს და უკვე სული პუ-
 რის ნაქერში გაყვიდე!.. საძაგელი ვარ საძაგელი!..
 უსულლო და უგულო!..

2. ნიშუში მაცხარამბე საშაუნის ინტიმიზმითა დღიურისა.

(ნაწევრით)

მე არ დამავიწყდება ეს დაუვიწყარი წამი.
 მივდიოდი ვითომ ყანაში.. ირგვლივ გახაფ-
 ხულს გაეშალა ყვავილების კალთა და მხიარული
 ცა თითქო დედა მიწას დაჰხაროდა... ბედნიერ-
 ბას.. პირღებოდა..

— გამარჯობა კოწივი! — მივძახე ნაცნობ
 ხლებს, რომელიც თავის კრიალა თოხით ვუღლია-
 ნად ემბრძოდა მადლიან მიწას.

— არ ვიცი, შეილო, ვის ჰქვია ეგ სახელი — მომესმა წყნარად, ისე წყნარად, როგორც სიზმარი. ამ წყნარმა ხმამ აამოძრავა ჩემს გულში დაფარული ოცნება და მის ფრთებზე გადამაფრინა იმ ხანაში, როცა სახელი ადამიანისათვის საჭირო არ იქნება.

— ან რა საჭიროა სახელი? — ვეკითხებოდი ჩემს თავს გატაცებული — განა ჰიან კველებმა იციან ერთმანეთის ვინაობა, ან სახელი! განა ეს რასმე უშლის იმათ საზოგადო საქმის წარმოებაში?

— მე არ ვიცი შეილო ვის ჰქვია ეგ სახელი — ისმოდა ისე საიდუმლოთ, როგორც ნიავის ბგერა და მთელი ბუნება ვახაფხულისა ეხმატებოდა ამ სიტყვის ნელ-ჰარმონიას.

გამომეღვიძა ეტარებაში მყოფს. დილა იყო. „მშინ-მშინაო“, ყვიროდა ქარხანა და მისი ხმა ისე გაისმოდა, როგორც დემონის გამოძახილი.

ქალაქის გულში დუღდა სიკვდილი. მრავალ საართულიანი დარბაზები თავიანთ ფანჯრებით, როგორც ასმრინანი დვეის თავები, გაუმძღრობიო აგზნებულ თვალებით, მადიანად გასცქეროდნენ შრომის ბაზარს.

ღრიალებდა ფართო ქუჩა, როგორც ვეებერთელა ხახა — გაუმძღარი ხახა, რომელშიც მრავალი ათასი ჯიანი და ღონე ისაშარება, საჯოჯოხეთო წყევით და კრულვით.

— გამარჯობა მეგობარო — მივესალმე პირველ შეხვედრილს. მას ხმა არ გაუცია... ეუცხოვა... იმან თავისად ვერ სცნო ეს მიმართვა. მისთვის გაუგებარი გამზღარიყო სიტყვა „მეგობარი“. მას არ სცოდნოდა თავის სახელი!

მე შემზარდა ასეთი სანახაობა ადამიანის მეძნობიერების გაქვევებისა და აცრემლებული დაებრუნდიქვინ. მე ესტროლი და მოვსტევიადი:

— რატომ ადამიანი ჰიანქველა არ არის, რომ განაქციოს ერთობა! ირგვლივ გაზაფხულის მაგიერად, შემოდგომის ვაცრეცილი მზე იყურებოდა..

3. ნიშუმი ზმრცა ხაუქუნის იხაძლივ ნათა დღიუ ისა.

(ნაწყვეტი)

ენახქედეს, რომ პაწა მუშა მიათრევდა ტვირთსა ქუჩად. — მოდი, ვთქვი მე, — წავეხმარო, მმას გაუხედ ერთხელ მუშად...

იგრძნოს ზეშემა, რომ ამ ქვეყნად კვლავაც სულევს სიყვარული, და იმედით აუტოკდეს

გული ტანჯვით დაჩაგრული...

— მაგრამ თუ მან სისულელედ ჩამომართვა გულში ესა?..

— ჩამომართვისა... ოლონდ ვნახო, რომ იმედი ჩაეკვსა...

ოლონდ ვნახო, რომ მას ყოფნა შემდეგ ნაკლებ გამაწარებს —

(თუ გინდ მხოლოდ იმ იმედით, რომ სულელებს მოიხმარებს..)

— მაგრამ თუ მან იმედები სულელებზე დაამყარა,

ხომ გაირყვნა? ხომ დაეცა?

ხომ უმგზავსოს დაეღარა?!

...გამოვტყდები... ვერ მივმხდარადარ...

მოვეხმარო მას თუ — არა?!

მათრახი.

მედრება ფრთალი მოქალაქისა

უპრავედ ჩვენო! რომელი ხარ ფაზისის პირად! თუ არ იაფად და მალი მალ ხანდისხან ძვირად მაინც გვალირსე ლუქმა პური მკვება-მარჩენი, — თუ მტირეოდენ მაინც არის ხათრი ვაქვს ჩვენი... ოჰ, ვერ ვაძებთ, რაც ეს ომი განადაჩვენს პირად და გეფიცებით, რომ ეშმიშოლობთ სულ ხშირად ხშირად

ფქვილი არა ვაქვს... თერთი ფქვილი აქედან მიაქვს, გვიველეთ რაფე, გულზე ხელი ნუ დაგწყვიათ...

უპრავეა ჩვენო, ჩვენო უპრავეა: აქედან ფქვილი სხვაგან ნუ წავა,

გთხოვთ-გევედრებით, ისმინეთ ჩვენი, თორემ ვაფხდებით ცოდვების მჩენი...

დღეს რომ ქალაქში შავი პურია ის ერთობ მყრალი, უგემურია,

გვატკინა კუქი... არ ვარგა არა, ტყვილად იხარჯვის იმაში ფარა...

იწამეთ ღმერთი, გამოიღვიმეთ და თეთრი პური ჩვენაც გვალარსეთ,

თორემ შიმშილით დავიხოცებით
და საწველ ფურათ არ გვეყოლებით...
ნათესადგურში რომ თეთრი ფეკილია
ნუთუნის ჩვენთვის უცხო ხლია?..
ოჰ, გვედრებთ არ დინჯაროთ...
და იგიც სხვაგან არ გააბაროთ!..

ბელაძე

ლაკაშები

(ბუთხანას ხაბაშენაში)

ფოთი. ბნი მზიფავი, რომელსაც სასულიერო
საქმებთან ერთად სამოსწალოც მიენდო, გვატყობი-
ნებს, რომ ვაჟთა გიმნაზიის იმ ორი მასწავლებლის
შესახებ, რომლებიც ინსპექტორებათ გადაყავდა სამოს-
წავლო მთავრობას დაბებში, ბნი იაგულოვიზა „От
ЗНАМЕНИ“ მოუთხოვიათ. უკანასკნელს უნდობები
სადაც ჯერი იყო, რომ: აღნიშნული მასწავლებლები
ვივრ არიან კეთილ სინდისიერი მუშაკნი და პედა-
გოგნიო „они за страхъ работают“ ო რის შემ-
ოვობით აღნიშნული მასწავლებლები არამც თუ გა-
დაყვანა—აღმატებას მოესწრენ, პირველ უყოფილ
მდგომარეობაშიც ძლივს დარჩნენო. ბნი მზიფავს ექ-
ვი ებარება ბნი იაგულოვის გულრწველობასა და
ლოლიკაში, რადგან აღნიშნული მასწავლებლები თუ
უფარვისნი არიან მისდამი (რწმუნებულ გიმნაზიაში
როგორ დააყენებდარო.

ქილანვე. მამა კილანვენიძის თავის „ეროვნულ“
მოწაფეთა ერთი ჯგუფი დაურწმუნებია ნაციონა-
ლურ გაკვეთილის დროს, რომ სოციალ-დემოკრა-
ტიები „სამშობლოს მოღალატენი, ერის ორგულნი და
ილიას მკვლელები“ არიანო. მოწაფეთა მეორე
ჯგუფს სარწმუნოდ ვერ მიღია მამა მელიტონის
არეფერატი* და შეკითხვა მიუკითათ, რომ რა საბუ-
თებით*) ამტკიცებდ სულიერი მამა თავის დებულებას.
ამით განარისხებულ სულიერ მოძღვარს ფუტურისტუ-
ლი*) პასუხით დაუჯილდოებია „თანამედ. აზრით“

*) მოვხუცი. ლექციებზე დაგებრი და არად ლექ-
ტორისათვის საბუთები არ მოუთხოვიათ. ახირებელია ამ
პირვე ფოთის ახალგაზრდა! სად გაგონილა საბუთი, მერე
ლექტორისაგან, მერემ ლექტორი მღვდლისაგან და მერემ ისიც
ლექტორი მღვდლის მკვლევარისაგან!

ეშმაკი.

„ეშმაკის მათრახით“ და „BCHEX“-ის წარ-
ყენილი და მამა მელიტონის ურჩი მოწაფები. ბნი
მზიფავი აქაც იქვს გამოსთმავას: „ვაითუ წვეროსანი
პედაგოგი მოწაფეებს მსოფლ-მხედველობით ზომავ-
დეს და არა ნიკითა და მეცადინობითო?!“

ბნი თხაღთხაძე რომელსაც დაეკისრა ადგი-
ლობრივ სპეკულიანტო საქმეების ძიება იტყობინება:
იმ ორგანიზაციას, რომელსაც ადგილობრივ ფეკი-
ლებით ვაჭრობას ჩაუკრძალა ხელში. ლანჩხუთის კოო-
პერატივისა ამასწინეთ ერთი ვაგონი „რაზმოლი“
ხათრით 250 მანეთით შეტად მიუყიდა იმ ფასზე,
რომელიც ამავე საქონელში გადაიხანდა ადგილო-
ბრივმა კოოპერატივმა და ქალაქის თვითმართველო-
ბამ. მართალია, ორგანიზაციამ არ იცის კოოპერა-
ტივის წარმომადგენელმა საიდუმლოთ თუ გიგო
ეს ამბავი, მარა მოგების ნიკით დაჯილდოვებულ
კომერსანტებს უნდა სცოდნოდათ, რომ კოოპერა-
ტივები და მათი წარმომადგენლები ეშმაკის მოცი-
ქული ხალხია და არაფერი დაეშალებათ.

ამავე ორგანიზაციამ ამ დღებში 5 ვაგონი
ფეკილი კოდევ „უთავაზა“ კოოპერატივებს სამტრე-
დიას, ლანჩხუთს, სუფსას და ორიც ჩოხატაურის
რაიონს. ფეკილი თეთრი იყო ყიდვის დროს და
ფასაც 6000 მანეთი ვაგონზე, მარა მიღების დროს
ვაგონზე ერთი მეხუთედი „რაზმოლი აღმოჩნდა და
ამას გარდა რალაც მანქანებით ჩოხატაურის რაიონის
ორი ვაგონი ფეკილი დაფასდა თითო 6200 მან-
ხლოო ლანჩხუთის სუფსის და სამტრედიის კი—
6000 მანეთად. ორგანიზაცია შეპირებია კოოპერა-
ტივის წარმომადგენლებს „შეცდომით“ გარეულ რაზ-
მოლის საფასო ფულებს დაგებრუნებოთ. ვნახოთ...

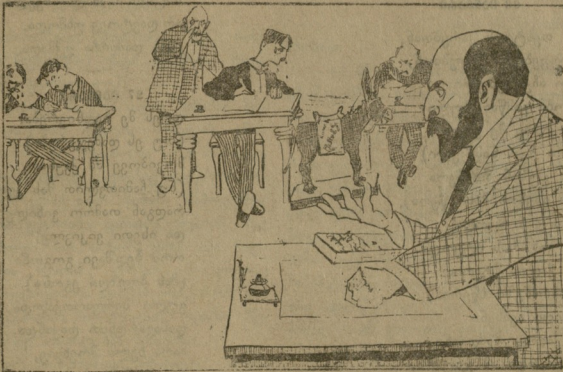

უბედურება

- როგორა ხარ, შეგობარო?
- ცუდათ, ძლიერ ცუდათ.
- რა მოხდა, უბედურება ხომ არაფერი გეწია?
- განა ამაზე მეტი უბედურება შეიძლება? მიუხედავად აშკარა დანაშაულისა მაინც გასამართლეს მსაჯულებმა. ეს-ეს არის ციხიდან გამოშავდეს და რა წყალში ჩავარდე აღარ ვიცი.

საბუღალთსაშენიარო სიტუაცია

ფ. გოგიჩაიშვილი ბ-ნებოლ ყოველი პატიოსანი მოხელე სამსახურში თავის მოვალეობათა აღსრულების დროს ამ მადლიანი ცხოველის მგალობლით და მიზაძეულობით უნდა ხელმძღვანელობდეს.

საბედროვო სტუდენტური სიმღერა

შაქარო, ჩემო შაქარო,
შენ სიტკბოს ვენაცვალები,
„ვინც შენი გემო არ იცის,
დახუტული აქვს თვალები“!

ღეღას მოვსცილდი, სამშობლოც
დავაგდე—არ შიტირია,
მაგრამ უშენოთ ისეთი
დამადგა გასაჰირია,
რომ ღლე და ღამე ცრემლებს ვღვრი,
ნერწყვით მევესება პირია,—
(ვისგანც შენ აგრე ტყვევ ქმნილხარ,
ყელში ჩაესხას კირია)!
შენა ხარ ჩემი ნუგეში,
შე—ნესტან—ღარეჯანია...

არც შე ვარ სუსტი ტარიელ—
შემწვევს ღონე და ჯანია...
მათრახის ნაცვლათ მე ხელში
დამაქვს „კარტოჩკა“ ძლიერი,
გაშმაგებითა დადივარ
დუქნიდან დუქნათ შშიერი;
მაგრამ მე შენს კვალს, ვაიმე,
ვერსად წავაწყდი, მზიანო,
და იმედ მიხილღს ცრემლები
ღაბა-ღუბითა მდინარო!

შაქარო, ჩემო შაქარო,
შენ სიტკბოს ვენაცვალები,
„ვინც შენი გემო არ იცის,
დახუტული აქვს თვალები“!

ერთი ღლიურიღან

(გაგრძელება)

26 იანვარი

დღეს თეატრის კარებთან,
შეჯგუფებულ ქალებთან,
მიველ აჩქარებული,
გრძნობა გამწარებული
და ვიკითხე მე ქალი
(აღბათ იყო ნასწავლი)
ვინაც გუშინ მომწერა
(სიანს გავხვითი მისი წერა),
მარა არცინ იცოდა,
ან კი ვინ რას იტყოდა.
ქალი ქალის მტერია
(ეს სიბრძნეში სწერია)
და ამითი ავხსენი
ვარი ქალთა ნაძღვენი.
გამოვშორდი ამ ჯგუფსა,
წაველ აჩქარებული,
წინ შამომხვდა ბულვართან
მღვდელთა მთელი კრებული.
თამრო ვკითხე მათგან ერთს
(მოუსპია იგი ღმერთს)
იქნებ ნათელის წიგნებში
ნახა ქალი ამ გვარი,
უქმროთ ობლათ დამწვარი,
მარა მამა განრისხდა
(ეს რა ხათა გამიჩნდა)
და მლოცველი მე ბერი,
გამაჩერა ვით შტერი.
ისევ გავკარ, გავქუსლი,
გავაქანე შერანი,
ისილორეს სადგომთან
შევდექ ვითა ჯერანი.
აქ მეგონა მეტყოდენ
თამროს იმა წყეულსა
და გულს მისგან ტყევეულსა
მოეშვოდა დარდები
და მის ნაცვლად ვარდები,
ვით ყვავილთა ქარგები,
მოყვებოდენ ჩემ გულსა
შომიკლაოდენ მით წყელულსა.

ხან თეატრი, ხან ქვეყნული
ისილორე და ბუკავალი
გამვლელი, გამოვლელი,
ნაცნობი ახალ—ძველი
არ დავტოვე უხმოდა,
ცდა დამირჩა უქმად.

27 იანვარი.

დღეს მე ბედნიერება,
(თუ ეს დამეჯერება)
მოვიპოვე ამ ქვეყნათ,
(ნუ ჩამითვლით მას კეცხნათ)
რადგან თამრო ვიხილე
და ისეთი ვიკილე,
რომ ბედშივი გოგონა
(მას პოეზიი ეგონა)
გული შეუფართქალდა,
დასაფარდნათ დექანდა,
მარა ხელი მოვხეი,
ავადინე სირცხვილსა
და შეშენის ვით წყვილსა,
გაუუყვეით ქუჩასა.
მე ვისწავლე სად იდგა,
მოწყენის დროს სად იჯდა,
რომ სტუმრობა დამეწყო
მით სიმშვიდევ დამეტყო.

28 იანვარი.

თამროს ნუცა მოემბატა,
ოთხი სხვებიც დაემბატა,
მარუსიაც გავიცანი,
დამემდურენ ვინი, ჯანი
(მათ გავარდა სული, ჯანი),
ბევრს კიდევ ყავს ქმარი ჯანი.
თუ არ გამძვრა ამით კანი,
მალე სახელს მოვიხვექავ
და ბორკილებს გავიღებავ
მაშინ მოდიოთ საქმით ხელში
(სხვებს მოუსობ საქით წელში)
და გაგიყვანთ ფართო ველში.

ღლიური იპოვილად შეისწორო

(შემდეგი იქნება)

ქართული
წიგლითმწიქი

სხრაას ხუთი ვაგანსანდა

(გურიის ცხოვრებიდან).

— მასთეც არ იქნება, ამხანაგო, შენ რომ ამოფ. შენ პაწი ჩვენზედაც უნდა იფიქრო. რავე მაიწახსუმბრო საქმე გგონია თუ?.

მომესმა, როდესაც, მთელი დღის ყანაში მუშაობის შემდეგ, დამწვარი ეწერის სოფლის გზას ვათავებდი. საიდგანაც ხმა მოდიოდა იქით მივიხედდე და უმთვარო ღამეში ძლივს გავარჩიე ასე ერთი არშინის სიმაღლე ჯირკვლებზე გზის პირას წამოდგმული. სამი გვერდით გვარიანი ფართო უმესრო ბაღკონ შემორტყმული, ხის პატარა ოღა. ხმა ნაცნობათ მგჩვენა და მასთან, ლაპარაკის კილოც ისეთი ცნობის მოყვარეობის აღმძვრელი, რომ დადლილობის და სიმშლის მიუხედავათ, ოღაში შევედი. შესვლისთანავე ათიოდ ხმა მომესმა:

— მობრძანდი, მობრძანდი, ამხანაგო; სტორეთ კი დროზე მოდი!

ოთახში პატარა სანათი, ანუ როგორც აქ მოხზიან სანაფთიე ენთო და ძალზე ბოლავდა. პირველშესვლაზე ისე მგჩვენა, თითქო სიზნელიდან უარეს უფსკრულში გავჩნდი იმ განსხვავებით, რომ საიდანაც ამ ოთახის დასათვლიერებლათ მორტყვი სხივი შემოპარულა, სახლის პატარნი შემოსწრებია და რაკი გარეთ ვეღარ გაუსწრია დარტყვნელი და გულშეწუნებული ოთახში მყოფ ჯირკვებს ამოფარებოა.

ბნელს თვალი ჩქარა შეეჩვია და შემდეგი სურათი წარმომიდგა: კუთხეში ბუხართან სამეფხა დაბალ სკამზე, კარგა ხანშიშესული ლევანაი ათის თავი ზის. ხთით, თუ ექვსი სისხლითა და ხორკით სავსე ვეცაკიც იქვე სდგას და როგორც ამათ, ისე ოთახში გამსტვენლოგინზე ჩამომსხდარ ხუთმეტროდ სხვა და სხვა ხნისა და შეძლების სოფელელთა ყურადღებას გიგოიე ყურდგელაძის ნაწყვეტნაწყვეტო აღლევებული ლაპარაკი და მისი ხელის ქნევა იპყრობს.

ისევ იმღლევანა ათის თავმა

მითხრა:

— ამ გიგოიე ყურდგელაძის ცოლის დაი, ამხანაგო, კაი ხანია ყრულა სოფლის მცხოვრების, მასიკო გულჩახოვილიაძის საცოლეთ ითვლება. ნახარჯიც აქვს თურმე: ხან საკაბეს და ხან სარუბაშეკს უგზავნიდა რავარც ციცას, ისთე სასიღედროსაც. ციციი ახლა დამოწიფულდა და კაი ლამაზი ციციიკაა. ამ გიგოიამ რამდენჯერმე ჩვენ სოფელშიც კი მიეყენა. მასიკოს იქვე დაებადა და დედამას კაცი მიუგზავნა ციციი აწი მომეკიო. დედმა მამამღლეს, ხვალ, ამ თვეში; იმ თვეში და საშველი აღარღდააყენა. მართალი გითხრა მეც კი გივიმონე ვითამ გიგოიას ვინცხა კაი სკენიწილი ხარაგია მისაცემათ მიჰყავსო. ვინ იცის ეგება გულჩახოვილიაძესაც ქე მიუტანეს ავი ამბავი და დღეს დილას რომ მოდიოდნენ დახვედრიი, ამხანაგო, ტყის ბოლოში, უსერი და რაც გიგოიამ სთქვა ქე გივიგონე. ახლა მომეკით თოფი და მგოიორს უხზაო. მაგის დროია ახლა? რავე შენ არ იცი გიგოიავ რომ ახლა ცხრაას ხუთია?

— რას მიშველის შე ცხრაას სუთი და თუ გინდა ოთხი ათას ხუთი მე მკვდარი ვარ!.. შენ რტყვენილი, მკვდარი..

— ამ საქმეს რამე სხვა გზით უნდა შემოუაროთ, ჩემო გიგო, უთხარი მე. მართალია ნამეტარი გლახა საქმე მოგსვლია, ამხანაგო, მარა თუ ყველაფერი ეს მართალია, რაც მე აქ გივიგონე მთლათ მართალი არც შენ უყოფილხარ. რასაკვირველია იმას არ ჰქონდა უფლება თოფით ხელში ასე მხეცურათ მოქცევის და დიდი დანაშაულობაც ჩაუდენია, მარა ვსთქვათ ახლა მოგეკით თოფიც, კაცებიც; მიუხდით თქვენ იმ ბიჰს. რავეც შენ გყავს ამხანაგები ისე ყავს მასაც. შეიქნება ერთმანეთში მტრობა, დაცემა, კვლიი. სოფელი სოფელს გადაემტრება. ამას ისევ ეს აჯობებს: ჩვენ გაუგზავნოთ კაცი იმის სოფლის ათის თავებს. დამერწმუნე შენ იმდენს ვერ დასჯი შენი ყამახობით იმას რამდენსაც მისი სოფელი დასჯის და შეარტყვენს.

— ამას ვეუბნებით, ამხანაგო, ჩვენც,—მითხრა რამოდენიმეხმა ერთად,—სიქმე არ აყოფრჩხილისისხო, —სიქვა ლევანამ,—და ახლა აქარის მთებზე უფრო მაღალია. მის სოფელშიც კაცები. შეხედევინ საქმეს და თუ აფერს იქმენ რავა დროი იკარგება თუ?..

ლევანის რიდაცის თქმა კიდევ უნდოდა, გიგოიეიც ის იყო თითქმის ამდენი ლაპარაკით რყევასი იყო მოცუდა მასიკოს სოფლის ათის თავების გადაწყვეტილებისათვის თუ კიდევ თოფი და ამხანაგები ეთხოვა, რომ ოთახში ჩაქურაში გამოწყობილი, შუა ტანის, კარგად ჩასკენილი ოცდა ოთხი —ოცდა ხუთი წლის მელქისიდი გუუტუბელიძე შემოვარდა:

— რავა აგენს უყურებ გიგოიე?—და რომ შეიტყო გიგოიე რყევაშიაო, ერთი ოთახში მყოფთ ზიზლით ვადმოგვეყრიალა თვალეზი და საშინლად გაცეცხლებულმა დაცინეთ მოგვახალა:

— „ხო და აბა დაახურეთმაგ თქვენ გიგოიას თავზე ბუღე და ქეგყავდენ მაქანაიო“, —ჰკრა კარს ხელი და გარეთ გავარდა.

ადვილი წარმოსადგენია რა გუნებაზე დადგებოდა გიგოიე. სწორეთ მამლის შესამე ყვირილზე ძლივს ავალეზინეთ ხელი მაგიორის გადახთაზე.

დასასრულ: მასიკოს ეყოფა საშუშებლათ იმისთანაი მძიმე სასჯელი მიუსაჯა მისმა ხოფელმაო ამბობდნენ.

— ჰო და შენ რომ შევიტხებოდი რა გაცინებსო ის მაცინებს ჩემო სირმაიავ, რომ ცხრას ხუთი გამახსენდა.

ღია.

მეკეხარ

(ხალხური)

I

ერთ გლახს ჩვეულობათ ჰქონდა თოფის სროლა წარა-მარა.

ერთხელ „სავარჯიშო“ ადგილის თვისი ცოლიც დაიბარა...

უთხარა: ჩემო მშვენიერო

რა გახარო, გამიგონე,

ამ ბოლო დროს საკვირველი

ხერხი რამე მოვიგონე...

და მით მსურს, რომ დავაქციო სროლის ნიჭი შესამწევი...

მაშ ეს კვერცი გამომართვი

სწორად თავზე დაიდვი

და გაჩერდი. მე თოფს გესვრი,

არას გაწყენ დიჯერე,

მე მხოლოდ კვერცხს დავუმიზნებ.

აბა.. სწოთ გააჩერე!..

და.. ესროლა ქმარმა თოფი...

მართლაც კვერცხი აცალა,

და უსაზღვრო შეგვის ნიშნათ

თვითვე იღვანა— „ბარაქილა“...

ცოლსაც უთხარა:—ხომ კი ხედავ

სიყოჩადით არ მყავს ტოლი,

აშკარა მეკადრება

შენზე უკეთესი ცოლი...

მეუღლე—კი შინისაგან

სულ წასული ქვითინება,

და თვის დედას შეჩივდა,

მფარველობას ავედრებდა.

დემამ უთხარა:—ნუ გაქვს ფიქრი

ხერხს გასწავლი სახახელოს.

თუ კვლავ ქმარი არ დაგეხნას

კვენხას მოყვეს უსაშველოს,—

ასე უთხარა: ჩემო კარგო,

რათ არ იცი აზრი ბრძნული,

რომ აროდეს არ იღვევა

კაცი, კაცზე ვარგებული?

შენ აქ კვენხით ყურს მიქეკავ

და მეც ვიტყვი შენ კვენხაზე,

რომ მრავალი შენი მჯობანი

სხვა არსებობს ქვეყანაზე!..

II

ერთხელ ქმარი საქმის გამო სხვა სოფლისკენ გაემგზავრა.

უცაბედათ გზაში ვიღაც

მიმავალ ქალს შეეყარა.

ხელში იმ ქალს კოკა ჰქონდა

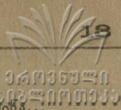
წყაროს წყლითა აყვებული.

მგზავრამ უთხარა:—მშვენიერო,

წყურვილისგან მიწუხს გული...

ჰქენი მაღლი, მასვი წყალი,

ნამგზავრი ვარ, დაღალული...

უბასუხა:—ჩემო კარგო, გატყობ არ ხარ ჭკუა სრული, ვაეკაცი ქალს მეუბნები უზრუნველათ გასვა წყალი, როცა წყარო ე, მანდვია იქვე ახლო მიმავალი..
 შეუტია:—მასვი თორემ დღეს დაგატებ საშინელსა, ემაგ კოკებს სულ დაგიტრყევ, დაგტოვებ ხელ ცარიელსა.. რა ისმინა კვებნა ქალმა მყის წაავლო იმ ვაჟს ხელი, ამოიდვა მკლავში მარდათ.. გზას გაუღბა უზრუნველი .. რა მივლია თავის სახლში ხელთ აიღო თოკი გრძელი, და გაბაწრა ის მკვებარა შეუყოქა ხელ-ფეხ-წელი... და შიგდო იქვე კუთხეს თვით შეუღდა ოჯახობას, როს შეღამდა მამამთილი მორჩა დლიურ მუშაობას — სახლში ნახა ვიღაც ვაჟი გღია ოზლად, გაბაწრული... და იძახის: მომეხმარეთ! კენესის კრემლებ—მორეული... ეგ ვინ არის, საკოდავი რისთვის სტირის, ან რა უნდა, ვინ გაბაწრა მიპასუხე? მამა რძალსა მიუბრუნდა... —უბასუხა: „მამამთილო ეს თავხედი და მკვებარა, წყაროსთვის რო ვიახელი მაშინ გზაში შემეყარა... წინ აღმიდგა და მეუქარიო ჩემგან წყალი მოითხოვა, და სანამდის არ გაგაბაწრე მანამდის არ დამეთხოვა... უზრდელია მეტის მეტი გულ-დღი და მეტისარა... კოკაც ლამის დამიტერია შემაწუხა, გამაპწარა...“
 სიტყვა რძლისგან ნაუბარო მამამთილმა რა ისმინა,

გამოლანძღა იგი ვაჟი **ჩემი ნული** დასტრახა და შეარცხენა...
 ვაჟმა ჰქაღრა: „—გვიანდაა ბოღიში და სინანული, მაგრამ გევედრები დამნაშავე, სირცხვილ ჭმული... რომ გამიშვათ, გაპატიოთ და სიტყვას ვსდებ შეურყეველს, რომ აროდეს არ ჩავიდნე აწ საქციელს შემარცხვენელს..“

III

შეიბრალდეს და გაუშვეს თანაც უთხრეს: გასოვდეს ეს, მოკლე ფეხი აბადია მეტიჩრობას და სიცრუეს..

ბ. შადროშვილი

ინსურანსიონალური ალგ-მიცხეობა

(გუმდენი მთავარ ხახელისნოს მუუათა ერთ ჯგუფს)

ხედრაქა. იმ ყურმსალ ნიკოლოზას კარტის თამაში რო უთხრა, აქედან თავის კორტონში ფეხით ჩაეა და აქ კი არ მოდის.

ვახუ. ისა ვეჩერ მუშაობს და მიიტერი არ გაუშვებდა.

ვანუა-ოხი. მასტერი არც მე გისობდა, სენი წირიმე, მაგრამა სელი მოგიტა, უნდა დამგზებო შეთქი გითხარი და გავისეა.

სიზონა. ამა რაეა?! რაკი დევებარეთ იი თათარი აქანე, ყველანი ამიზატლინათ უნდა დაუბეთეთ და მოურვიდეთ, რომ როცა მივიღებთ „შაქარს“ პრიამათ მიუტანთ მას, გირვანქა სამ-სამ მანათათ. თუ არა-და, უიღეთ აქანე გირვანქა მანათ ნახეერთ და რაცხა ხერიი გექნებათ ავერ დევიანახა.

ხედრაქა. ჩემმა შვემ ამას წინეთ ოც გირვანქა შაქარში სამი ვედრა დენო ავიღე, ჩამოვიტანე და კვარტი ოთხ-ოთხ მანეთად დავყიდე. მე შენ ვითხრა ბატენტი გინდა, სულ სახლში გავაპრადალე. (შემოდის ნიკოლოზა).

ვახუ. აგრა ნიკოლოზა!

ხედრაქა. შე ფაფის ჭეშია, ვირის თავო, საღ დაიკარქე აქამამდე, ა!

ნიკოლოზა. აგერ ვიყავი ბოშო ბაზარში (სიცილით) ახალი კარტი ვიყიდე.

ხედრაქა. მე არა ვსთქეი კარტის წურბელაა რალს!

ნიკოლოზა. იმე! სტუმარი კაცი შოვა აქანდ და ერთი ხუთი მანეთი თუ არ დავაძვრე ხომ შევრცხვი კაცი! (გარედან ხმა მოისმის).

ხედრაქა. ის არის, ის (საჩქაროთ გავა და შემოუძღვება მამედას).

მამედა. გამარჯუბა ყულას.

ყველანი. გაგიმარჯოთ!

მამედა. ზღვები არარია?

ხედრაქა. როგორ არა, ყველას უთხარი, მხოლოდ იოსები, სანდრო გიორგი, ამბაკო, სიკო, მიხაკო, დათიკომა და გეურქაშა სთქვეს, უყე შორიგებული ვართ და ჩვენი მოსვლა საქირო აღარ არისო.

მამედა. ვიზნობ? ექმთან ყულამ მოიდანია თუევი ორი გირვანქა. (სიმონას) შენ რამდენი მოიდანოს?

სიმონა. ოც და ათ გირვანქას ბნო! ამოვუღებ კანტორჩიქს მანათიანს, ევიღებ პერვი ოჩირიღში პროვიზიონი ბილეთს და სულ ბრიგანით ჩამულ თქვენ დალიარში

გასუა. მე შენი ქირიმე თორვეტი სული მყავს. თითოს ორ გირვანქა ნახევარს გვაძლევენ, ყველას შენ მოგიტან: რათ მიინდა? ჩაი კი არა მახობი და ღლოსა საქამაღი თუ ვიშოვე დიდ პასიბას გეტყვი.

განა. ოხი. მე სენი წირიმე ახალ დამღვარი ხარ და პროვეზია ბელეთი არ მოქცა მასტერმა თუ ცვენი სიდრაქა წავიღებს ცვიდმეტ გირვანქა გამოგიგზანოს სენი წირიმე.

ხედრაქა. შენ ოღონდ შიიტა და თუ გინდა, ცელი სასტავი წავიღო! (ნიკოლოზა მალეით კარტს აწყობს, ხედრაქა შეამჩნევს და ყვირილით,) რას ჩამოგიკიდია ეგ საოხბე თავი? უთხარი ჩაუტან თუ არა?

ნიკოლოზა. იმე! ორმოცი და ათი გირვანქა ბნო გამიყრა ღმერთი აქამდი არ ვიციღდი და წყალში გადავყარე ქვეყნის შაქარი. წარმეიდგინე ბნო მიქქონდა ავლიანის ტრაბტირში და კარტში ვანიავებდი ყველას.

მამედა. ზალიან გარგი! ექმთან მოიტანოს. ნაღდ ფულ ,,ლორთ“ მანათ მოგზეს, ღუნო მოგ-

ზეს, თვეზუ მოგზეს და დუქვენ აქ გავიდოს. (წამოდგება) აბა მე ზავიდეს, მშუღობით.

ნიკოლოზა. ერთი ჩაეჩრებოთ... (სედრაქა ყელში წაუტერს და კუთხეში წააქცევს, ყველანი გადიან).

ამხია.

წერილი რედაქციას.

ბ. რედაქტორო!

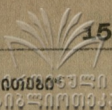
უმორჩილესათ გთხოვ თქვენი ჟურნალის საშვალეებით მოშკეთ საშვალეება გამოვიწვიო სამედიატორო სასამართლოში თქვენი კორესპოდენტი, რომელიც მათრახის №18 დაუმსახურებლათ ილაშქრებს ჩემს წინააღმდეგ და შეცდომაშიდ შეყავს პატივცემული რედაქცია „ეშმაკის მათრახის“, რომელიც უნდა ემსახურებოდეს, ჩემის აზრით, სიმართლეს და ამხელდეს მხოლოდ და მხოლოდ ბოროტებს.

ხონელი კორესპოდენტის გამოლაშქრება ჩემ წინააღმდეგ შეიცავს შემდეგს: როგორც მოგვხვინებათ ხონშიდ არსებობს კოპერატიული ამხანაგობა, დაფუძნებული დემოკრატიის ინტერესების საშვალეობად. ამ კოპერატივს გაუჩნდა ქიაღუები, რომელთა მოღვაწეობამ დიდი ზიანი ქიაყენა საზოგადოებას, მე ვამხილე ეს ქიაღუები და აი სწორეთ ამ მხილვებისთვის გადამეკიდა ხონის მათრახის კორესპოდენტი, რომელიც ჩემი და თვით საზოგადოების აზრთაც ერთი იმ ქიაღუათაგანია, რომლის გაუდენლობა კოპერატივიდან საზოგადოებას უქაღდა მოსპობას *).

ბ. რედაქტორო!

უმორჩილესათ გთხოვთ ადგილი დაუთმოთ შემდეგს: 1914-ს თუ 15-ს წ-ს ერთ-ერთ №-ში ს. ლიხაურიდან (გურია) ლექსი იყო მოთავსებული „ნანას“ ფსევდონიმით თქვენს პატივცემულ ჟურნალ „ეშმაკის მათრახში“ სხვათა შორის დიმიტრი მას-

*) ეს წერილი უცვლელათ იბეჭდება. ავტორის ვინაობა ჩვენმა რედაქციამ იცის, მაგრამ ვინაიდან წერილზე არ იყო აღნიშნული, ცხადია საიდუმლოთ უნდა დარჩეს.

წილებელსაც შეეგებე. როგორც გამოიჩინა ბ. ლი-
მიტრი შარაშანიძე არ არის ისეთი კაცი როგორაც
მოხსენებული მყავდა, ეს მომივიდა შეტდომით, მე
დანაშაულოთ ვრაცხ თავს, და ბოდის ვიხთი ბ. ლი-
მიტრისთან, რედაქციასთან, და თქვენი პატივცემ-
ული „ეშმაკის მათრახის“ ნივთებელ საზოგადო-
ებასთან.

პატივისცემით ნანა.

მისხაპი მაგალითები

ქ-ნმა ნატაშა ჟღენტმა ს. ბასილეთის უფასო
სამკითხველოს თავისი საყვარელი შვილი კვიციას
ხსოვნის აღსანიშნავათ ჩვენი ჟურნალი „ეშმაკის
მათრახი“ გაუწერა.

ბ. ევგენი გვარჯალაძემ. საყვარელი დედის ნი-
ნო გვარჯალაძის პატივსაცემლათ „ეშმაკის მათრა-
ხი“ მებრძოლ ჯარის კაცებს გაუწერა.

*) წერილი ბ-ნი ეშმაკისა „მისხაპი მაგალითი“
სხვა დროსთვის გადაიღო.

ყოველ-კვირული იუმორისტული გამოცემა

ეშმაკის

მიიღება ხელისმოწერა 1917 წლისათვის

ჟურნალის ფასი: 12 თვით 7 მ. —
6 თვით 4 მ. — კ.
3 თვით 2 მ. — კ.
1 თვით — 70 კ.

ეშმაკის მათრახში დაიბეჭდება მხოლოდ იუმორის-
ტული შინაარსის წერილები, ლექსები, მოთხრობები,
ზღაპრები, არაკები, შარადები, გამოცანები,
ნაკვეთები და სხვა.

შუხანლის საგზაბურო და სალიბრაბურო მხარის ბანაბაჰს ეშმაკი,
ხოლო გამოცემის სამხის კანტორა „გ ა ნ ა თ ლ ე მ ა“

რედაქცია სთხოვს როგორც თანამშრომლებს, ისე ხელის მოწვევლებს რომ მასალები და
ფული ამ აღრესზე: გამოიგზავნონ Тифлиς, С. Р. Таварткиладзе, Ольгинская, 6
поч. ящ. № 96.

ორი თეგერვლის ვუტურისტული სლაგო

ფუტურისტული კარიკატურა

წითელი ხარი საყანწე რქებით
ვადილოთ ქებით, ვადილოთ ქებით!
მზეი ორსული, მზე უობიარე,
დაგვეყურებს მალლით პირ მოცინარე. და სხვ. და სხვ.